

SANTI IGLESIAS | Fotògraf. Coautor de 'Els fets de l'1 de Octubre' (Pagès)

“Mai havia cobert una violència tan explícita: acabes rebentat, emocionalment”

Pagès Editors acaba de publicar un llibre, bellament editat, amb un títol contundent: *Els fets de l'1 d'Octubre*. A casa nostra, i per més que alguns s'entestin a negar-ho, els catalans vam celebrar, a força de voluntat i unitària fermesa, un referèndum. I per més que s'entestin a negar-ho, es va exercir sobre el nostre poble una violència policial sense precedents en la nostra història democràtica. Amb imatges impressionants d'Edu Bayer, Tjerk van der Meulen, Toni Prim i Santi Iglesias i textos de Carod-Rovira, Jaume Barrull, Anna Gabriel, Gemma Garcia, Jordi Graupera i Maria Vila, quedi aquest llibre com a testimoni del que va passar, per si ara, o d'aquí uns anys, algú cedeix a la temptació de negar “Els fets”.

Els textos del llibre són una pinzellada del que va passar, però allò potent són les fotografies.

És el que l'editorial pretenia: la força de la imatge. I crec que es va aconseguir.

Com recorda aquell dia?

Molt intens. Vaig començar a les cinc del matí, als instituts, fins a les nou, amb l'interrogant de si es podrien obrir els col·legis, si vindrien els mossos. De fet, la incertesa va ser la nota dominant en tota la llarga jornada: no sabíem què passava als altres col·legis ni què passaria en els minuts següents.

Va cobrir Lleida ciutat.

Em desplaçava amb moto, de col·legi en col·legi, i anava consultant Twitter. Aquesta xarxa em va re-

sultar molt útil. Les fotos que surten al llibre majoritàriament són de Cappont, però mentre era allí es van produir càrregues policials a l'EOI. No podia ser a dos llocs al mateix temps. Va ser una jornada amb molts matisos, bons i dolents, però molt caòtica.

Quin ambient es respirava als col·legis?

Es vivia il·lusió i en alguns, els que eren més petits i amb menys gent, hi havia por. No n'hi havia per

menys: les càrregues policials no respectaven ningú, ni a la gent gran. També carregaven contra la premsa.

Va prendre mal?

No, jo no. Però companys meus, sí. I no saps com reaccionar.

Hi ha fotos seues de violència explícita, però també n'hi ha de detalls, com la d'una senyora que enraona amb un policia.

Són petits instants. Va ser un dia d'estar pendent de moltes coses a la vegada, molt intens.

Vostè treballava, en aquell moment. Però, i els sentiments?

Vaig sentir indignació, mal cos, ràbia, impotència... ens estaven pegant!

Què li diria als polítics que posteriorment van negar la violència?

Els que estàvem allí sabem el que va passar, per molt que manipulin. Els fets són els fets. No cal dir res més.

Havia cobert mai esdeveniments tan violents?

Amb una violència tan explícita, no. Vaig acabar rebentat emocionalment...

“ L'1 d'Octubre vaig sentir indignació, ràbia, mal cos, impotència... ens estaven pegant! ”